

ΑΓΓΕΛΟΣ (διακόπων). Και μάλιστα καλλιτέχνιδες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.—άγαπούν εις τόν κόσμον!

ΑΓΓΕΛΟΣ (προσπαθών νά κρύψη τόν φόβον του). Και... ποίον θάνατον θά προτιμήσης, εμπορώ νά μάθω;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (έγειρομένη σοβαρά αλλά μη κλαίουσα πλέον). Γυναίκα πού έπεσε στά χέρια ανθρώπου σάν κ' έσέ, μπορεί νά είσαι βέβαιος ότι έλαβε καλά τά μέτρα της... (μειδιξ πικρώς). Τό βλέπεις αυτό έδω; (τείνει τόν παράμεσον της δεξιᾶς). Είνε δακτυλίδι άρχαίο. Τό γνωρίζεις;... Νά. Εί'ν' από εκείνα πού αναφέρετε καμμιά φορά στά ποιήματά σας, χωρίς νά τα ιδήτε ποτέ.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τό ξεύρω... τό είδα τόσες φορές.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τό μυστικόν του όμως δέν τό ξεύρεις. Η στεφάνη του είνε πυξίς.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Πυξίς... (κύπτει νά παρατηρήση).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Μάλιστα πυξίς μικροσκοπική, εις τήν όποιαν χρησιμεύει ως πώμα στερεόν ό δακτυλιόλιθος. Έδω μέσα κλείεται ή ζωή και ή σωτηρία τού γενναίου ανθρώπου, πού έχει φιλότιμο, πού έχει καρδιά... Όταν τό πήρα έλεγα πώς θά είνε περιττόν... Άχ, δέν ήξευρα πώς είνε τόσω εύκολο νά παρουσιασθῆ εις τήν ζωήν περιστάσις, πού μόνος ό θάνατος νά είνε σωτηρία...

ΑΓΓΕΛΟΣ (γελών βεβιασμένος). Χά, χά, χά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Γελᾷς;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Δέν πιστεύω νά έχης τήν αξίωσι νά κλαίω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Δέν θέλω νά γελᾷς, όταν έγώ πάσχω.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Έλα δά. Χά, χά, χά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Δέν θέλω νά γελᾷς (μετ' άποστροφῆς κεραυνοβόλου) όταν έγώ έτοιμάζωμικι νάποθάνω.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Χά, χά, χά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (ίσταται πρὸς στιγμήν άναποφάσιτος). Νά λοιπόν, άπιστε! Με πέρνεις στό λαϊμό σου' (άνοίγει τήν στεφάνην τού δακτυλίου της και ροφᾷ τὸ έντός αὐτῆς δηλητήριο. Καταπίπτει επί τού ανακλίντρου κεραυνόπληκτος).

ΑΓΓΕΛΟΣ (έκβάλλει κραυγήν). Άλεξάνδρα! Άλεξάνδρα! Τί έκαμε! Άλεξάνδρα! (Όρμᾷ πρὸς αὐτήν, τήν ψάφει, τήν άνεγείρει. Άλλ' είνε νεκρά. Τό ώχρον πρόσωπόν της είνε άπαισίως παραμορφωμένον υπό τού τελευταίου σπασμοῦ τῆς άγωνίας. Ό Άγγελος άπελπις, έξαλλος, γονυπετεί πρὸ αὐτῆς, βυθίζων τὰς χεῖρας εις τήν κόμην του). Ά, Θεέ μου! τί έκαμα! τί έκαμα! Άλεξάνδρα! Άλεξάνδρα μου... (έγειρεται ως μανιώδης). Βοήθεια! βοήθεια! Τρέξετε! Δέν άκούει κανείς... (Ζητεῖ εις μάτην τόν κώδωνα επί τῆς τραπέζης) είνε ένώπιόν του και δέν τόν βλέπει. Όρμᾷ πρὸς τήν θύραν, τήν άνοίγει και έτοιμάζεται νά φωνάξῃ. Άλλά τόν άνακόπτει ό γέλωσ τῆς Άλεξάνδρας. Στρέφεται κατάπληκτος, κρατῶν ώς ήλίθιος τὸ άνοιχτόν θυροφύλλον). Μπᾷ!... Μπᾷ!... (Έξέρχεται έκ τού στήθους του στεναγμός άνακουφί-

σεως και ή όψις του ήλαρύνεται). Μπα! Ψέμματα ήταν καλέ... ψέμματα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Γιατί, κύριε, δέν αυτόκτόνησες και σύ, άφ' ου είδες ότι αυτόκτόνησα έγώ; Αὐτή είνε ή πίστις σου;

ΑΓΓΕΛΟΣ (περιχαρής). Ψέμματα ήταν!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (έγειρομένη). Γιατί τούλάχιστον δέν έλιποθύμησες; αἰ; Αὐτή ήταν ή λύπη σου;

ΑΓΓΕΛΟΣ (τόρα μόλις άφίπων τὸ θυροφύλλον). Τί τέχνη! Ψέμματα ήταν!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Μάλιστα, ψέμματα! Αὐτό ήταν ψέμματα. "Ηθελα νά σου δείξω τί μπορώ νά κάμω σάν θέλω έγώ νά υποκριθῶ... νά σου δείξω ότι θά σε είχα τόρα πεπεισμένο, οὔτε κ' έγώ δέν ξέρω πώς τί, άν ήθελα νά μεταχειρισθῶ τήν τέχνη μου.

Άλλά έγώ σε άγαπῶ με τήν καρδιά μου και όχι με τήν Τέχνη μου και γι' αὐτό δέν θέλησα νά το κάμω ποτέ. Βλέπε τόρα πόσον άνόητοι ήσαν οι φόβοι σου και πόσον άδικα τά παράπονά σου. Και άν έπίστεψες καλά, εί δέ... μη νομίσης ότι δέν έχω νά σου δώσω άκόμη και άλλας άποδείξεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Πειὸ φοβερές, άδύνατο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Και πειὸ φοβερές, σου δίδω τὸ λόγο μου. Τίποτε δέν είνε ή ένύπνωσις τού θανάτου έμπρὸς εις άλλας έντυπώσις πού εμπορώ νά σου προξενήσω. Άλλά είμαι βεβαία ότι δέν θά μου δώσης πλέον άφορμήν... Ψέμματα; Αἰ; Δέν πιστεύεις τόρα εις τήν άγάπη μου;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Άλεξάνδρα, συγχώρεσέ με, ήμουν ένας άνόητος. Τόρα πιστεύω εις τήν άγάπη σου, όπως πιστεύω και εις τήν Τέχνη σου. Ό νοῦς μου έτρεφε τήν καρδιά μου τόσον καιρό τόρα με σοφίσματα. Μετανωῶ γι' αὐτό, μετανωῶ άληθινά. Τό πιστεύω και θά το πιστεύω πάντοτε. Εἴσαι άγγελος και μ' άγαπᾷς όπως σ' άγαπῶ κ' έγώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (λαμβάνουσα τήν χεῖρά του). Άλήθεια, είσαι τόρα εύτυχής;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Ω είμαι, είμαι πολύ (περιπίσσουνται άλλήλους και ανταλλάσσουν φιλημα. Πίπτει ή αὐλαία).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΟΙΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Άγαπημένε μου φίλε!

Πολλοί φίλοι μου, πού θυμούνται τήν περασμένη μου καλοδοξία, ξιπάζονται νά με βλέπουν εφέτος κάπως άλλαγμένο. Ένας μάλιστα με ρώτησε και τὸ λόγο, θέλοντας νά μάθει ποιά έπίδραση μελέτης με κατάφερε. Και δέν είγε άδικο' γιατί τις ιδέες, πού είνε ένα στήριγμα τῆς ζωῆς, βαρκοῦλες ή και θωρακωτά σ' άπέραντο πέλαγο τῆς έρευνας, τις γυρίζει κατά τὸ ρεύμα του πολλές φορές ό σύφουνας τῆς μελέτης. Κι' έγώ δέν είνε μιά ή δύο φορές, πού παρασύρθηκα έτσι. Τάδυνατό μου πνεῦμα, ζητῶντας νά βρεῖ καλιὰ με γερά θεμέλια κ' έξετάζοντας τά διάφορα παλάτια, πού βιζιτάριζε, πολλές φορές σταμάτησε κάπως περισσότερο σέ τούτο ή σ' εκείνο τὸ παλάτι, πού δημιούργησε ένα άλλο πιδ δυνατό πνεῦμα. Χωρίς γι' αὐτό

ν' άπελπίζουμαι από τόν έαυτό μου, λογαριάζω, πώς έγώ δέν είμαι παρά ό ένας άδύνατος στό ένάμιση δισεκατομμύριο τούς άλλους, πού ζουνε σήμερα στη γῆς, πώς άνάμεσά τους άν ίσως κ' άλλάκερα έκατομμύρια με κάνουν νά πηγαίνω πίσω τους κάθε τόσο, όμως κ' έγώ σέ μερικές γιλιάδες ή έκατοντάδες θά γίνουμαι οδηγός. Νόμος τού Tarde' σκληρός νόμος τῆς ανθρώπινης ζωῆς! Μελέτη με είχε κάμει καλόδοξο, πού τήν έζήτησα έπίτηδες, άπογοητευμένος ίσως από τὸ τόρα και τά περασμένα. Μελέτη μου πήρε τὸ φανατισμό μου γιὰ κάθε τί! Κι' ή τελευταία μου μελέτη δέν έγεινε μέσα στους τέσσερους τοίχους τῆς βιβλιοθήκης, μπρὸς σέ τόμους Σχοπενχάουερ και Χάρτμαν, μα στην ίδια τῆ ζωῆ μου!

Αὐτές τις μέρες θά γιορτάσω τὸ πέραςμα ενός χρόνου, πού ή ζωή μου αίσθάνθηκε ένα μεγάλον πόνο, πού τῆς έγεινε και σταθμός. Πόνο, όμοιο με τόν πόνο μάνας, πού βλέπει νεκρό τὸ μονάκριβό της τὸ παιδί! όμοιο με τόν πόνο παλικαριου, πού ή λυγερή του τὸν άφίνει και γίνεται τέρι σ' άλλονα! Κι' ό πόνος αὐτός βαθειά χτύπησε και πνεῦμα και κορμί!

Ένας ποιητής με πολλή ψυχή, στους πολλούς περισσότερο γνωστός από τούς στίχους του παρὰ από τάληθινά του ποιήματα, ό κ. Προβελέγιος έχει γράψει τῆ «φιλοσοφία τού πόνου». Ό ποιητής παρακαλεί τόν πόνο νά τού όργώση βαθύτερα τά σπλάγγνα του, γιατί τότες αὐτός νιώθει φλογερή, κρυφή, εύλογημένη δύναμη, πού τόν πέρνει άπ' αὐτόν τόν κόσμο και τού άνοίγει τά πλάτια ενός άλλουνοῦ άγνωστου, πού ό νοῦς του έλεύτερος λούζεται σέ μυστικά πηγή νέας ζωῆς! Κι' είνε έλεύτερος τότες' γιατί τι έλπίζει πιά; τι φοβάται πιά; τι έχει πιά νά χάσει; Κι' έγώ, μετά τὸ στριφογύρισμα εκείνο, σά συνήρθα ύστερα από κάμποσον καιρό, είδα τότες νά είμαι έλεύτερος! έλεύτερος άκόμα κ' από τήν καλοδοξία μου από τὸ φανατισμό της τούλάχιστο, πού είνε σάν μιά πρόληψη! Μα στό ποίημα εκείνο υπάρχει και μιά ύπερβολή, πού τόν έκαμε νάν τήν πῆ ή φοβερή στιγμή τού πόνου' γιατί λείει, πώς κ' άν πετάει σάν μιά στιγμή ένας χρόνος χαρᾶς, όμως μιά στιγμή άληθινοῦ πόνου φαίνεται μπροστά στό νοῦ μας άλλακερη αιώνιότητα! Κι' άν φαίνεται τότες, δέν είνε όμοιο! Μόνο ένας χρόνος πέρασε και δέ μου φαίνεται πιά!... Σιγά σιγά ξανάρχεται νέα έλπίδα, πού φέρνει τὸ φόβο κ' ίσως καινούργιο χάσιμο!

Έχεις έναν έχτρο μεγάλο, πόνε, τὸ χρόνο! Μα έσένα, ω άνθρωπε, κ' ό χρόνοσ σε δολιέβεται' νομίζεις, πώς σου γλυκαίνει τις πίκρες' μα μόνο παίζει με τῆ συνήθεια, γιὰ νά σε ξαναστριφογυρίσει άξαφνα. Κι' έγώ, όσο χαίρουμαι, πού εκείνος ό πόνος μου περνάει σιγά-σιγά, τόσο φοβάμαι, γιατί περνάει!...

Σε φιλω

ΓΙΑΝΝΗΣ

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Έπιστημονικά, Ειδιόσεις.

Ο κ. Ι. Ψυχάρης έδημοσίευσε εις τὸ «Άστρ» άρθρον υπό τόν τίτλον «Καλωσύνη και Τέχνη». Γράφον περι τού ακαδημαϊκοῦ Έρεδιᾶ, άντιπαράβάλλει τήν μετριοφροσύνην του και τήν άκονον φροντίδα πρὸς κατασκευήν όσω τὸ δυνατόν άφύγων και τελειών στίχων, πρὸς τήν άκαμπτον άκαταδεξιαν τινών έκ τῶν ήμετέρων και τήν περι τήν γλώσ-

σαν τῶν στίχων ἀμέλειαν. Ὁ κ. Ψυχάρης φρονεῖ ὅτι ἡ διγλωσσία τῶν συγχρόνων ἑλληνικῶν ποιημάτων θὰ ἦτο εὐκόλον νῆρθῆ, ἂν οἱ ποιηταὶ μας κατέβαλον περισσότερον κόπον.

Τάποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος θὰ τελεσθῶσι μετ' ἐπισημότητος τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου.

Ἐπιαινέται παρά τῶν εἰδημόνων ὁ ἀνδρίαὶς τοῦ Γ. Ἐβέρωφ, τὸν ὁποῖον ἐφιλοτέχνησεν ὁ γλύπτης κ. Γ. Βρούτος κατὰ παραγγελίαν τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως στηθῆ παρά τὴν εἴσοδον τοῦ Σταδίου.

Νέα ἔργα ἐπαίχθησαν εἰς τὰ διάφορα παρ' ἡμῖν θέατρα τὰ ἐξῆς: Τὸ Πικ-Νίκ, κωμειδύλλιον τῶν κ. κ. Λάσκαρη καὶ Πῶπ τριπράκτον, εἰς τὸ θέατρον Τσόχα. Ἡ γνώμη τοῦ κοινῶς περὶ τοῦ ἔργου τούτου διηρέθη, ὡς διηρέθη καὶ ἡ τῶν θεατρογράφων τῶν ἐφημερίδων, ὅπου πλεῖστα ἐγράφθησαν ὑπὲρ καὶ κατὰ. Ἐν τούτοις αἱ παραστάσεις τοῦ Πικ-Νίκ διεξάγονται ἐν μέσῳ γελῶτων καὶ χειροκροτημάτων.

Τὸ Ὀνειρον, εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον, τοῦ κ. Ἰωάννου Πολέμη, σκηνικὸν ποίημα, καταχειροκροτηθῆν. — Ὁ Ἐξίλασμος δράμα σύγχρονον εἰς πράξεις τρεῖς, ὑπὸ τῆς Δδος Εὐγενίας Ζωγράφου, εἰς τὸν «Παράδεισον». Ἡ ἀπὸ σκηνῆς ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου ὑπῆρξε μετρία. — Ἡ Μάρκελλα, τραγωδία εἰς πράξεις 4, ὑπὸ Πολυδίου Δημητρακοπούλου, εἰς τὸ θέατρον τῆς «Ὀμονοίας». Ἐν ἐκ τῶν ὀλίγων ἔργων φέτος τὰ ὁποῖα ἐξήγειρον ἀληθῆ ἐνθουσιασμὸν παρά τοῖς ἀκροαταῖς.

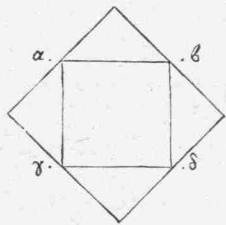
Θήσος τοῦ κ. Λεκατσᾶ δίδει παραστάσεις εἰς τὸ «Ἀθήναιον», τοῦ κ. Κοτοπούλη ἐγκατασταθέντος εἰς τὴν «Ὀμονοίαν». Νέοι ἠθοποιοί, ἐκ τῶν δοκιμωτέρων μαθητῶν τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ὁδείου, συνεργάζονται μετὰ τοῦ κ. Λεκατσᾶ, μετὰ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ μάλλον εὐελπίς ὁ κ. Εὐάγγελος Δαμάσκος, ὅστις καὶ θὰ ὑποδυθῆ τὸν Ρωμαῖον εἰς τὸ σαῖξπῆρειον δράμα προσεχῶς.

Ἡ ἐργασία τῆς Βουλῆς ἔληξαν τὸ Σάββατον, 22 Ἰουλίου. Οἱ βουλευταὶ ἀπῆλθον εἰς τὰς πατρίδας τῶν.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπῆλθεν εἰς τὰ λουτρά τοῦ Χαλκιδείου-Μπαῖν Ἡ. Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος διωρίσθη Ἀντιβασιλεὺς.

Ἐν ἐπιφυλλίδι ἡ καθημερινῇ Ἐστία δημοσιεύει Ἐπρωτότυπον μυθιστόρημα ἔθνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ δῶρα τῆς Ἐλευθερίας». Εἶνε ἀγνώστου συγγραφέως, ἀποθανόντος ἤδη

ὁ δικηγόρος, πρὸς πελάτην τοῦ κατηγοροῦντα κάποιον ἐπὶ κλοπῇ προβάτων καὶ παρεκβαίνοντα, λέγει: «Ἐπάνελθε λοιπὸν εἰς τὰ πρόβατά σου!» — 17. ἌσωΠῶς, Χαλᾶνδριον, Ἰακρία, Λυκαων, ΛαοΣ, ἘλιΧρυσος, ΥαΛος, ΣουΣα — Ἀχιλλεύς Παράσχος. — 18. Τὰ καρφία τῶν ὑποδημάτων. — 19. Τὸ κλῆμα, τὸ σταφύλι, τὸ κρασί. — 20. Θέμις, τό, κλείς — Θεμιστοκλής. — 21. Ἀπαράλλακτα, Ὑγιεία, καὶ πολλὰ ἄλλα λέξεις. — 22. Κέδρος, Κέρδος. — 23.

24. Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστίν, ἐν καιρῷ δοθέν. — 25. Ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός. — 26. Ὁ Ζαμπελιος κατὰ τοῦ Σολωμοῦ. — 27. Τὸ ὄνομα. — 28. Σηκόνει τὸ ἄλλο. — 29. Σείριος, Ὀνος, Ὑπέρ, Ρόδον, Ἥπαρ, Σὺ — Σουφῆς. — 30.

Table with 2 columns: Left column contains words like 'χρῶλος', 'ῶμος', 'εἰκὼν', 'εἶρων', 'ζῶ', 'στολή', 'σύ', 'οἰκῶ', 'φύλλον'. Right column contains words like 'Ἡρα', 'κλείς', 'εἶς', 'τιμῆ', 'ὄς', 'μή', 'δύο', 'ριζῶ', 'φύλλον'.

[Σιούρα, Ἡρακλῆς, κλίσις, ἴσθημι, τίμιος, ὁσμή, μειδιῶ, διορίζω, ριζόφυλλον, φιλονεικῶ, εἴκοσι, συστολή, στολιζῶ, ζωήρον, εἰρωνικόν, οἰκονόμος, ὁμόσγολος, χλωσισίς].

31. Π Α Τ Ρ Ι Σ
Α Δ Ε Ι Α
Τ Ε Ω Σ
Ρ Ι Σ
Ι Α
Σ

32. Νόμος τοῦ κόσμου εἶν' ἡ φθορὰ καὶ δὲν θενὰ γορτάσθῃ Ἡ φοβερὴ δρακόντισσα πρὶν καταπιθῆ τὴν πλάσι. (Βαλαωρίτης)

33. Ὁ Σολωμός. — 34. Ἐν ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ κενόν (Κ) ἰσοδυναμεῖ προφανῶς μὲν ἐν ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρες (Π). Ἄρα ἔχομεν τὴν ἐπομένην ἰσότητα $\frac{K}{2} = \frac{\Pi}{2}$, ἔξ οὗ προκύπτει $K = \Pi$. — 35.

Ἡ τάν, ἢ ἐπὶ τὰς. — 36. Μακρὰ βροντῆ, κοντὰ βροχῆ. — 37. Αἱ Ἄνδεις. — 38. Στάγειρα, ἡ πατρὶς τοῦ Ἀριστοτέλους. — 39. Ἀπὸ τὸ «τραγοῦδι τῶν Βουνῶν» τοῦ Παλαμᾶ. — 40. Ἰλισσός, λίσσος, Λισσός, κισσός. — 41. Τὸ ὄνομον ἐφεύρον δύο μοναχοὶ τοῦ Μοναστηρίου Μόντε Κασσίνου, ἐν Ἰταλία. Ὁ κανονισμὸς τῆς Μονῆς ἐπέτασεν εἰς αὐτοὺς τελείαν σιωπῆν. Τὸ παιγνίδιον ἐπομένως ἐπαίχτετο σιωπηλῶς καὶ μόνον εἰς τὸ τέλος ὁ κερδίζων ἐφίθουριζε: Dixit Dominus Domine meo «Ἐἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου». Ἐκ τούτου ὅταν ἐγενικεύθῃ τὸ παιγνίδιον, ὀνομάσθη Δόμινον. — 42. Ἀπειθεία, Εὐχαρία καὶ ἄλλα πολλὰ. — 43. Ἡ Δόξα. — 44. Ἀθάμας. — 45. Τοῦ Καρασούτσα πρὸς τὸν Τανταλίδην.

Αὐταί.

Τὰς περισσότερας ὁρθὰς καὶ πλήρεις λύσεις (28 ἐν ὅλῳ) μᾶς ἐστειλὲν ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Κέρβερος, δικαιοῦμενος νὰ λαμβάνῃ τὴν Εἰκ. Ἐστίαν ἐπὶ ἐν ἔτος δωρεάν.

Μετ' αὐτὸν ἔρχονται οἱ ἐξῆς τέσσαρες: Πῦρ (Ἀθῆναι, λύσεις 24) Κ. Πῦ. (Αἴγιον, λύσεις 23) Ἰωάννης Μούζαλος, (Καλάμαι, λύσεις 22) καὶ Πύξ (Πειραιεύς, λύσεις 21) δικαιοῦμενοι νὰ λαμβάνωσι τὴν Εἰκ. Ἐστίαν, ἐπὶ ἐξ ἡμῶν δωρεάν, δι' ὃ παρακαλοῦνται νὰ μᾶς στείλουν τὰς διευθύνσεις των.

κ. Γ. Κ. Πειραιᾶ. Τὰ εἶπαν γίλιες φορές αὐτὰ καὶ μετὸν ἴδιον τρόπον. — κ. Φ. Ν. Κ. Κωνσταντινουπόλεως. Ἐβλήθη, ἀλλὰ δὲν τὸ ἤραμεν ἄξιον δημοσιεύσεως. Ὁ Κρουστάλης ἀπέθανεν εἰκοσιεπταετής. Ὁ Παλαμᾶς ἐγεννήθη ἐν Μεσολογγίῳ. — κ. Στ. Β. Μακροχωρίων. Φυλλάδια στέλλονται τακτικῶς, Ἡμερ. ἐστάλη. Ἡ ἀνωμαλία προέρχεται ἐκ τοῦ ταχυδρομείου σας, τὸ ὁποῖον θὰ κρατῆ ὅ,τι νομίζει ἐπιλήψιμον. — κ. Πέτρον Βασ. Ἀγρίνιον. Ἐβλήθη, εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Λε. Κ. Ἀνδρον. Σᾶς συγχάρομεν διὰ τὰ πρωτόλειά σας. Δὲν εἶνε ἀκόμη διὰ δημοσίευσιν, ἀλλ' ἐμπνέουν ἐλπίδας πολλάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἐναρξίς μαθημάτων τῆ 11 Σεπτεμβρίου Πρόγραμμα ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰτοῦντι δωρεάν.

Δελτίον τῆς Βιομηχ. καὶ Ἐμπορ. Ἀκαδημίας. Ἐκδιδόμενον εἰς 5000 ἀντίτυπα Συνδρομὴ ἑτησίᾳ Ἐσωτερ. ὄρ. 3. Ἐξωτερ. φρ. 3. Τὰ δύο πρῶτα τεύχη ἀποστέλλονται παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἐπὶ ἐπιστροφῇ.

Γραφεῖον Ἀθηνῶν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Βουλῆς, οἰκία Χατζοπούλου. Γραφεῖον Πειραιῶς ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἀκαδημίας, 17 ὁδὸς Ὀμήρου.

Advertisement for 'H ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ' featuring a decorative border and the text 'ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ'.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ ἀνταποκριταὶ τῆς Εἰκονογραφημένης Ἐστίας νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου τῶν εἰσπραχθεισῶν συνδρομῶν καὶ τῶν πωληθέντων φυλλάδιων κατὰ τὴν λήξασαν ἐξαμηνίαν. Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐπλήρωσαν ἐξάμηνον μόνον συνδρομὴν νὰ σπεύσωσιν ἐγκαίρως νὰ μᾶς ἀποστείλωσι καὶ τὸ ὑπόλοιπον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ἐφήθους καὶ νεανίας, εἰκονογραφημένον. Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον. — Ἔτος 17ον. ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 5. — Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 7. Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός. Ἀπευθυντέον: κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», Ὁδὸς Αἰόλου, 119. Εἰς Ἀθῆνας.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Λύσεις.

1. Σπεῦδε βραδέως. — 2. Καρακάξα μακρινούρα, γρηγορομαγειρευτούρα — τὸ τηγάνι. — 3. Ἀκριθῆ. — 4. Τοῦ Κωστή Παλαμᾶ. — 5.

Πῆγα καὶ στὸ Φάληρον
Εἶδα καὶ τὴ θάλασσα
Εἶχα κ' ἕνα τάλληρον
Κρίμα ποῦ τὸ γάλασα!

6. Αἱ ἀλύσεις μεθ' ὧν ἤχθη δέσμιος ἐξ Ἀμερικῆς, κατὰ πρότασιν τοῦ υἱοῦ του. — 7. Κάμηλος-Μήλος, Κύπρος-Κάπρος. (Τὸ ζήτημα ἐδημοσιεύθη λαμβασμένον). — 8. Ἀπὸ μικρῶν νήσων ὀνομαζομένην Βαλτίαν. Ὑποτίθεται ὅτι ἦτο ἡ νῆσος Φιονία, ἢ τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Σουηδίας, τὸ ὁποῖον οἱ ἀργατοὶ ἐνόμιζαν νῆσον. — 9. Περιάνδρου τοῦ Κορινθίου. — 10.

Σ Υ Σ
Σ Υ Ρ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

11. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶνε εὐχαριστημένοι μὲν ἀπὸ τὸ πνεῦμα των, δυσπρεστυμένοι δὲ ἀπὸ τὴν τύχην των. — 12. Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἀναστάσιος ὁ Δίκυρος. — 13. Νεκρός, Νεκρός. — 14. Διὰ τῶν γραμμάτων μ, σ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Μῦσος, Ἰασμος, Ράμφορ, Συρμός, Μαστός, Σεμνός, Θεσμός, Μύδρος. — 15. Νῆψον ἀνομήματα μὴ μόνον ὄψιν. — 16. Ἡ φράσις σημαίνει «ἐπὶ τὸ προκείμενον» ἔμεινε δὲ παροιμιώδης ἀπὸ μίαν παλαιάν γαλλικὴν κωμωδίαν τοῦ Ρα-jaurat «ὁ Δικηγόρος Πετέλινος» (1706). Ἐν αὐτῇ